

קאליה גרוסברג ציורים 1978
משכן לאמנות עין-חרוד

רישומי בתיה גרוסברד —

אינם מתפתים לקוים רכים, מפנקים, אינם תוחמים
עץ בשלכת, תינוק בשנתו, צדודית נערית.

אין הם נזקקים לפחם המיטיב כל כך עם ציירים,
מישר הדורים ומחפה על תנועה שכשלה.

רישומיה של בתיה גרוסברד צנועים ובלתי מתפשרים כמו
העפרון והדף הלבן המשמשים להם ככלי ביטוי.

"במשיחות עיפרון" שוות, קצביות, נבראות גבעות הכרמל
המיוערות והעיפרון האפור מעשיר בגוונים ובני גוונים של
צבע ואוירה. אם תרצה, אין אלו אלא אינספור סימנים,
מתיחסים זה לזה בחוקיות הנעלה מהבנתם. הנה הם
נפגשים, נפרדים, מתפתלים לאופק סמוי ואין סוף לצרופים
ולבניה מחדש. העיפרון מעבה, העיפרון מדלל, לעיתים הוא
חד ונוקב מותיר חללים בהירים, לעיתים רך כמו אור שחר.
יש וריצתו חפוזה ונמרצת, יש והליכתו מתונה, מתבוננת.

לכל מדיום ומדיום מגוון שונה של דרכי הבעה, מערכת
רגישויות מיוחדת לו, אותה ניתן לגלות בעזרת "הקשבה"
ונסיון.

בתיה גרוסברד עוברת לציור בצבעי מים — מבחינה מסוימת
קוטבו השני של הרישום בעיפרון. אין היא מסתפקת בהכרות
עם איכות אחת שהיא דולה תוך כדי ציור בטכניקה זאת.
היא מחפשת את הפנים הרבות של צבע המים, אוצר גנוז
של שקיפויות, יחסי צבעים ועומקים, תנועה ואוירה.

בתיה אומרת: לכל אמן ואמן דרישות שונות מן האמנות.
נראה, כי אחד המאפיינים את האמן ומיחדים אותו מקהל
היוצרים הוא ידיעתו "לדרוש" מן האמנות. גיבוש דרכו
האישית על מכשוליה ונפתוליה והתמדתו שלא להניח לעצמו
ולאמנות, עד אשר יתקרב אל אשר הוא מחפש.

זכינו לארח אמנית, אשר זוהי דרכה.

גליה זילבר

מנהלת המוזיאון

אוקטובר 1978